

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1231/2018
28.11.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Милана Станојевића, поднетом против правноснажне пресуде Основног суда у Чачку К 612/13 од 03.01.2018. године, у седници већа одржаној дана 28.11.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА адв. Милана Станојевића, поднет против правноснажне пресуде Основног суда у Чачку К 612/13 од 03.01.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К 612/13 од 03.01.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због продуженог кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од две године коју ће издржати по правноснажности пресуде и новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати по правноснажности пресуде у 12 једнаких месечних рата и то најкасније до сваког 15-ог у месецу, а у случају да окривљени не плати наведену новчану казну у остављеном року иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка ближе наведених у изреци првостепене пресуде.

Оштећени ББ ради остваривања имовинскоправног захтева упућен је на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 396/18 од 22.05.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Чачку К 612/13 од 03.01.2018. године, потврђена.

Против пресуде Основног суда у Чачку К 612/13 од 03.01.2018. године, бранилац окривљеног АА, адв. Милан Станојевић поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и побијану пресуду укине и предмет врати на поновни поступак.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА адв. Милана Станојевића је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП може преко браниоца поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74., члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред Апелационим судом.

Захтевом за заштиту законитости бранилац окривљеног АА, адв. Милан Станојевић, указује да је доношењем првостепене пресуде учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, с тим што се у захтеву не опредељује о ком се доказу ради и због чега га подносилац захтева сматра недозвољеним, а на коме се по одредбама овог законика не може заснивати одлука суда, већ се оспорава утврђење и оцена суда о подобности доказа и то исказа привилегованог сведока ВВ, а да су притом игнорисани искази сведока који непосредно имају сазнање о односу пок. ГГ и окривљеног, дакле, оспорава се и полемише са чињеничним утврђењима у правноснажној пресуди, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Надаље, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву не опредељује конкретну учињену повреду закона, а из образложења захтева произилази да се захтевом указује да окривљени није довео у заблуду пок. ГГ, те да се само ради о емотивној заблуди јер је прикрио чињеницу да је ожењен, те да је налаз вештака економске струке дат супротно одредбама ЗКП-а из чега произилази да се указује на погрешно утврђено чињенично стање и оцену доказа од стране првостепеног

суда, а из којих разлога сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног АА адв. Милана Станојевића, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

За Председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић